

Makó Ágnes

Dupla forgás

– El sem hiszem, hogy rá tudtál venni erre – mérgelődött a férfi, miközben a fekete korcsolyacipőt próbálta felrángatni a lábára.

A nő mosolyogva figyelte, ő már öt perce elkészült: korcsolya bekötve, kesztyű felhúzva, ajakír felkenve.

– Csak most az egyszer! Úgy örülök, hogy végre eljöttünk, már majdnem vége a szezonnak – válaszolta.

Kesztyű, szekrénykulcs, élvédő. Elbotorkáltak a jég széléig, a nő lendületet vett és siklott, a férfi görcsösen markolta a korlátot. Bizonytalanul indult el, lassan, de így is megingott és sziszegve káromkodott az orra alatt. A nő tempósan haladt, időnként lassított és bevárta a férfit.

– Emlékszel az első randinkra a Mújégen? – mosolygott a nő. – Mennyit bénáztunk, de ott legalább meg mertük fogni egymás kezét.

– És akkorát estünk kézen fogva, mint a fene – tette hozzá a férfi. – Két hétig fájt utána a bokám.

A következő huszonnyolc évben együtt estek-keltek. Templomi, polgári, büfiztetés, játszótér, lakáshitel, előléptetés, csoportos létszámleépítés, kerti grillezés, biciklitúra, házfelújítás, minden, csak korcsolya nem. A nő néha felvetette, de a férfi lesöpörte azzal, hogy ő jeget maximum viszkiiben, de leginkább ott sem. Most meg itt vannak, és a nő olyan magabiztosan hasítja a jeget, mintha profi lenne.

– Ennyi év alatt hogy-hogy nem felejtettél el korizni? – kérdezte a férfi.

– A véremben van az egyensúly – nevetett a nő.

A férfi rá sem ismert. Ez lenne az ő halk szavú, szerencsétlenkedő neje, aki mindig úgy felnézett rá? A nő a férfit nézte. Milyen ügyetlenül totyog, és hogy megőszült! Ez a gyerekes piros sapka pedig több, mint viccesen néz ki rajta. És hol marad a szokásos, atyai lekezelő kioktatás? Úgy látszik, azt is az öltözőben hagyta a zsebkendőjével együtt. Már két perce lóg az orrából egy csepp, ami nem akar se visszazívódni, se lecsöppenni.

A férfi próbált egyenesen haladni a jégen, de fél szemmel a palánkot leste, nehogy túlzottan eltávolodjon tőle. Dühöngött magában, amiért ez a hülyén kinéző ezeréves sapka van rajta, az is csoda, hogy egyáltalán talált otthon sapkát, mert amúgy soha nem hord, minek, amikor mindenhova kocsival jár, az minden egyben, négykerekű esernyő, ahogy mondani szokta. Bezzeg a nő láthatóan ismeri a jégpálya divatját, a sapkája, sálja és kesztyűje színe tökéletesen harmonizál egymással. Innen messziről fiatalabbnak tűnik, biztos azért, mert olyan gyorsan korizik. Most mintha odaintett volna egy fiatal pasinak, aki a jég széléről nézi. Tényleg, integet, mosolyog! Az nem létezik, hogy itt flörtöl az orra előtt! Ez nem is ő.

A nő egy dupla forgást csinált, majd a férfi elé siklott és hirtelen fékezett, a korcsolya éle jégdarabokat fröcskölt a férfi arcába.

– Milyen idióta zenéket adnak itt – morgott a férfi. – És rettentő hangos!

– Nem rosszak ezek, csak újak – válaszolta a nő. – Nem mindig a régi, megszokott a legjobb. Ezek a mostani fiatalok zenéi. Te meg pont, hogy szereted a fiatalabbakat, ha jól sejtem.

A férfi elvörösödött.

– Üljünk le forralt borozni – mondta rekedt hangon.

– Sportolni jöttem, nem hízni – válaszolta a nő.

A férfi ránézett a nőre és megállapította, hogy bár a feneké kétszer akkora, mint amikor először estek el együtt a Mújégen, összességében most sem néz ki rosszul. Vajon mások is így látják? Például az a hülyefejú pasas a jég szélén?

– Legalább egy teát igyunk – kérte.

Leültek a hideg műanyag székre és iszogatták a túl édes, túl forró teát.
– Ki volt az a pasas, akinek az előbb integettél? – kérdezte.
– Az edzőm – válaszolta a nő. – Azóta járok hozzá, amióta te úgymond késő estig dolgozol, úgy egy éve. Már rég kiderült a híváslistából, mit is csinálsz esténként. Én korcsolyázom. Az alapoknál kezdtük, egyensúlygyakorlatok, állóképesség-fokozás. Ti hol kezdtétek?
A férfi savanyú arccal kortyolt egyet a teából. Nem így képzelte a lebukást, nem gondolta, hogy egyszerre fogja aljassnak és megaláztattnak érezni magát.
– Aztán jöttek a komolyabb technikák, forgások, ugrások – folytatta a nő. – Ezekhez bátorság kell és erő, mert lendület nélkül nem megy, és mindig benne van a pakliban egy hatalmas esés. Pont ezekre van szükségem melletted. Na, megittad? Akkor menjünk vissza a jégre.

Leleplezés

– Most megvagy! – gondolta Róza. – Végre tetten érem. Nem lesz ideje elszaladni, észre sem veszi, hogy jövök, úgy el van merülve a munkában. A háta mögé kerülök és meglepem.
Megigazította frissen dauerolt haját és erősen megmarkolta kis, piros öntözőkannáját. Igyekezett fürgén, mégis méltóságteljesen lépkedni a kavicsos úton, bár éppen hidegfront volt, amitől mindig hasogatott a dereka.
A sírnál idős nő tevékenykedett szuszogva, éppen lehajolt és a gyomokat húzgálta ki a sírkő mellől. Negyven évvel ezelőtti szabású, sötétbarna szövetkabátjához sárga műselyem sálát és rikító kék sportcipőt viselt. Róza éles hangon szólította meg.
– Maga meg mit csinál?
A nő meglepett arccal egyenesedett fel.
– Hogyhogy mit csinálok? A sírt rendezgetem.
– Miért rendezgeti maga az én férjem sírját? – esett neki Róza.
– Ne vicceljen már, jóasszony! Ez az én férjem sírja.
A két idős nő döbbszerűen meredt egymásra. Róza tért magához először.
– Tóth Géza az én férjem volt, isten nyugosztalja. Nyolc éve hagyott itt minket. Özvegy Tóth Gézáné Kiss Róza vagyok.
– Ez képtelenség, én vagyok özvegy Tóth Gézáné, született Molnár Terézia!
– Biztosan ugyanarról a Tóth Gézáról beszélünk? – kérdezte Róza. – Pécsett született 1943. szeptember 5-én? Anyja neve Kőszegi Piroska?
– Igen, minden stimmel – bólintott Teréz.
Róza megszédült, belekapaszkodott a sír mellett álló pad mohás támlájába. Mélyeket lélegzett, és belelt fél percbe, mire meg tudott szólalni. Enyhén remegő ujjal mutatott a virágágyásra.
– Szóval maga ültetett ide árvácskákat. Pont árvácskát, amit Géza mindig is utált!
– Maga meg csak azokat az undorító művirágokat hozza kilószámra! – vágott vissza Teréz. – Én tartom rendben a sírt, maga halottak napján kívül soha nem jár erre. És abban sincs sok köszönet, alig győzőm eltakarítani maga után a koszt!
Megint egymásra néztek, Teréz vizsgálódóan, Róza pedig gyorsan pislogva, mire a szédülése lassan alábbhagyott.
– Hogy lehet ez? – kérdezte Teréz. – Bigámista lett volna az az áldott jó ember? Maguk mikor esküdtek?
– 1969-ben, rögtön, miután Géza visszajött a katonaságtól – válaszolta Róza.
– Mi 1974-ben. Gyerek? – érdeklődött Teréz.
– Kettő.
– Nekünk nem volt.
– Csak nem magához ment a két hónapos moszkvai kiküldetése alatt? – kérdezte gyanakvóan Róza.
– Nincs kizárva – állapította meg Teréz. – Mikor is volt az? 78-ban? Vagy később?
– Mi 78-ban a Fertő-tónál nyaraltunk, ebben az egyben biztos vagyok. Vagy az 79-ben volt? És lehet, hogy a Balatonnál? A memóriám már nem a régi – tűnődött el Róza.

- Nem akarom elhinni, hogy Géza kettős életet élt – sóhajtott fel Teréz. Magánál lebzelt, amikor éveken át azt mondta, hogy késő estig dolgozik?
- Dolgozik? – nevetett fel Róza. Késő estig legfeljebb kocsmázott a kártyás cimboráival. Magának mond valamit az Ultis Sanyó név?
- Nem rémlik. Most jut eszembe, magának vette akkoriban azokat a rózsákat? – kérdezte Teréz féltékenyen. – Gyanús volt, ahogy magyarázkodott a testvére anyósának a névnapjáról.
- Rózsát nekem az életben nem vett – mondta szomorkásan Róza. – De nem is volt Gézának testvére!
- Most, hogy így mondja, én sem találkoztam vele soha, de gyakran hivatkozott rá, hogy neki segít maszekolni, amikor hétvégére eltűnt. Csak nem magánál volt olyankor is? – kérdezte Teréz. Róza elgondolkodott.
- Hétvégén volt, hogy kirándultunk a gyerekekkel, máskor nem is igen látták az apjukat. De tudja, nem is bántam, hogy a gyereknevelésbe nem nagyon ártotta bele magát. Nem hiányoztak a tivornyázós történetei, épp elég volt, amikor egyszer előadta az óvodai farságon. Na de halotról jót vagy semmit, igazából én nem haragszom rá, még most sem. Ha úgy nézzük, két asszonyt is boldoggá tett egyetlen élet alatt.
- Mindig is sikeres volt a nőknél – helyeselt Teréz. Ez nem is csoda, ilyen fess, jóképű férfi nem terem minden bokorban.
- Jóképű? A Géza? – döbönt meg Róza. – A lófogával és a bandzsa szemével? Talán mégsem egy emberről beszélünk.
- Úgy látszik, tévedtem – fújt visszavonulót Teréz. – Most jut eszembe, ez a Farkasréti, ide az anyósomat temettük, a férjemet pedig a Fiumeibe. Az én koromban már előfordul ilyen kavardás. Sebj, legalább elbeszélgettünk egy kicsit. Örültem a találkozásnak.
- Sietve a kijárat felé indult, karján himbálózott a sírgondozáshoz szükséges felszerelés egy lila szatyorban. Látótávolságon kívül érve, a kanyar után lassított, fáradtan lépkedett tovább. Gondolatok nélkül, szórakozottan olvasgatta a sírfeliratokat. A kijáratnál mintegy ötven méterre, egy vastag törzsű vadgesztenyefa alatt megállt egy elhanyagolt sírnál. Doktor Havasi Nándor, öt éve hunyt el, gyors fejszámolás, 77 évesen. Teréz megszimogatta az egyszerű kőlapot és lesöpögette róla a száraz faleveleket.
- Jobb is lesz így – gondolta. – Havasi Nándor még doktor is volt, az már valami. Legalább olyan fess ember lehetett, mint Géza, és egészen biztos, hogy nem kártyázott.